

**„DE LA TINERI ADUNATE
ȘI IARĂȘI LA TINERI DATE“**

**(Gânduri despre Biserică,
rugăciune și Sfintele Taine)**

Tipărită cu binecuvântarea
ÎPS dr. CASIAN CRĂCIUN,
Arhiepiscopul Dunării de Jos

Editura Arhiepiscopiei Dunării de Jos
Galați, 2014

Colecția „Misionaria“
apare din inițiativa și cu îndrumarea
Înaltpreasfințitului
dr. CASIAN CRĂCIUN,
Arhiepiscopul Dunării de Jos.

ISBN 978-973-1865-65-2

SCRISORI NEIMAGINARE CĂTRE DUMNEZEU

Genul epistolar începe să reapară, mai ales atunci când suntem zdrobiți de durerea singurătății, a însingurării și a tristeții, din pricina greșelilor, cu voie sau fără de voie!

În atari stări avem trebuință de Cineva. Nu de cineva cu „c“ mic. Nu de ceva! Avem nevoie de Cineva! Nu de aici! De aici nu primim ceea ce ne lipsește în interior! De Dincolo! Da. De Dincolo! De Acolo „*de unde vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit*“ (Iacov 1, 17) De la Părintele Ceresc vin toate bucuriile, darurile și mai ales iertarea greșelilor și a păcatelor noastre.

Însușirea cea mai cuprinzătoare și mai apropiată de simțămintele noastre profunde, lăuntrice, tainice, de la Dumnezeu Părintele nostru ceresc este, fără îndoială, iertarea.

De ce? Pentru că greșim „cu timp și fără timp“, „cu voie sau fără de voie“. Pentru că suntem oameni și „*nu este om care să nu greșească!*“ (III Regi 8, 46).

În același timp nu putem afirma că „nu există om care să nu ierte“. Putem însă confirma că „nu este om care să nu dorească și să nu aștepte iertarea!“.

De aceea, Mântuitorul ne-a învățat, în Rugăciunea Domnească „Tatăl nostru“, să cerem de la Părintele Cerească iertare, „precum și noi iertăm greșitorilor noștri!“.

Actul profund al iertării decurge dintr-o disponibilitate lăuntrică și nu de pe buze sau din rațiuni conjuncturale. Iertarea este o mare taină a vieții normale, în legătură cu Dumnezeu și cu semenii noștri.

Anormalitatea este neputința de a ne ierta unii pe alții, căci de fapt toți greșim și avem nevoie de iertare. Fără iertare ne afundăm în părerile și în convingerile proprii, care, adesea sunt pricini ale însingurării și ale căderilor sufletești și omenești în păcat.

Exercițiul iertării aproapelui începe prin a ne cunoaște mai bine pe noi înșine! Avem nevoie, în acest demers, de o oglindă. De o oglindă întoarsă spre interior, spre suflete și spre inimi! Văzându-ne în adânc de durere, de greșeli și păcate, ne trezim la realitate și cerem ajutor grabnic la „medicul” nostru sufletesc. El este la îndemâna noastră. Este părintele trimis pe pământ de Tatăl cel ceresc. Este duhovnicul, părintele, prietenul și binefăcătorul nostru. Cea mai mare calitate a sa este aceea de a ne ajuta să ne vedem, mai întâi, propriile greșeli, apoi de a ne ajuta să le regretăm și să ne luptăm, cu ajutorul și cu puterea harului lui Dumnezeu, pentru a ne vindeca de urmările lor.

Exercițiul iertării de păcate prin Taina Sfintei Spovedanii, la duhovnicul nostru, în biserică, ori de câte ori este nevoie înseamnă renașterea noastră duhovnicească, însănătoșirea noastră și învierea la viața firească, adică normală, după voia lui Dumnezeu, spre binele nostru comun.

În acest demers atât de important, dacă nu cel mai important în anul închinat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române Sfintelor Taine ale reînvierii noastre duhovnicești, Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie, primim un imbold lăuntric excepțional din partea unor tineri și tinere, elevi și eleve din școli și licee de la Galați și Brăila, sub forma unor scrisori duhovnicești adresate lui Dumnezeu, pentru iertarea și ajutorarea semenilor.

Tinerii noștri fac un pas decisiv spre iertarea ca medicament lăuntric și ca putere spirituală reală în viețuirea virtuoaasă, în mijlocul atâtor ispite, primejdii și provocări, care de care mai periculoase și mai distrugătoare de suflet. Ei arată, în prezentele texte, așezate în această broșură, înrădăcinarea efectivă în viața sacramentală a Bisericii lor! De asemenea, ne dezvăluie convingeri puternice prin practicarea rugăciunii obștești și particulare, ca mai apoi să zugrăvească, realist și înțelept, frumos și atractiv, chipul duhovnicului pe care îl și cunosc real!

Dar noutatea acestei mărturii misionare a vieții curate practicate de tinerii noștri constă în puterea exemplului lor de a-i chema și a-i converti pe colegii lor la practicarea, pe viu, a iertării prin Taina Sfintei Spovedanii.

Aceasta sub forma unor scrisori deloc imaginare – precum cele ale regretatului Octavian Paler, ci profund realiste, către Părințele Ceresc iertător, spre a-i oblădui, ajuta și ridica pe toți până la măsurile iubirii, fără de care nu există viață cumpătată și fericită.

Le mulțumim pentru fructul matur al experienței lor, aceste texte frumoase și pline de înțelepciune, care se constituie și într-un îndrumător duhovnicesc practic pentru o dulce sfătuire, de la suflet către suflet și de la tineri către tineri, pentru mai multă frumusețe spirituală în viața Bisericii, „corabia“ și „ușa“ mântuirii, unde „lacrimile devin pași spre mântuire“.

Așa să fie!

**† Casian,
Arhiepiscopul Dunării de Jos**

CORABIA MÂNTUIRII, BISERICA

*Adriana Alina Mihalcea, clasa a VIII-a,
Școala Nr. 12 „Miron Costin“, Galați*

„Biserica este ca o corabie, iar creștinii care merg la Sfânta Biserică și intră în ea sunt izbăviți din furtuna păcatelor“ ne învață Sfântul Nicodim Aghioritul. De aici înțelegem importanța deosebită a Bisericii în viața creștinilor. Putem asemăna Sfânta Biserică cu o corabie care salvează vieți. Suferința celor „naufragiați pe insulele“ din apropiere este alinată de speranța unui nou început oferit de „salvatorii“ de pe corabie... Dar cine pot fi acești salvatori, dragul meu prieten, dacă nu Însuși Dumnezeu cu prietenii Săi, sfinții și îngerii?

De aceea, Biserica este importantă în viața creștinilor: aici învățăm Cuvântul lui Dumne-

zeu, prin participarea la sfintele slujbe oficiate de sacerdoți pentru membrii laici. Dragul meu prieten, ca să înțelegi rolul deosebit al Bisericii pentru sufletul fiecărui creștin, trebuie să iei aminte la versetul din Sfânta Scriptură: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu...”* (Matei 6, 28). Ce altceva reflectă acest îndemn, dacă nu dorința Tatălui nostru de a-L găsi și a ne afla lângă El, Cel care ne iubește necondiționat?

Este important să înțelegem rolul acestei „Corăbii” în mijlocul „furtunii păcatelor”. Aceasta ne salvează viața și ne ajută să punem un nou început vieții de creștin. Acea „Corăbie” îl are drept „Conducător” pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos. În acest caz, cuvintele Sale prind contur: *„Împărăția Mea nu este a Mea, ci a Celui Care M-a trimis”* (Ioan 7, 16). Sinceritatea din spatele acestei exprimări oglindește întocmai faptul că noi ne închinăm Sfintei și Celei de o ființă și nedespărțitei Treimi.

Cine intră în Biserică, în „Casa Domnului”, primește iertare de păcate, fiind ajutat

prin harul cel dumnezeiesc, să se mântuiască, fără a se îneca în marea învolburată de furtuna păcatelor.

Dragul meu prieten, e bine să înțelegi faptul că Sfânta Biserică este cea care izbăvește sufletele oamenilor, înălțându-i spre iubirea nemărginită și necondiționată a lui Dumnezeu pentru întreaga Sa creație. Dumnezeu Se bucură nespus de mult pentru un creștin salvat de la înec, din marea învolburată de furtuna păcatelor, precum la fel de mult se bucură pentru un credincios aflat deja pe corabie.

Totul depinde de modul în care înțelegi tu Biserica: o șansă la un nou început, înconjurat de comunitatea creștină, care-L iubește pe Dumnezeu și este iubită de Dumnezeu, sau o simplă corabie ce plutește deasupra valurilor, căreia nu-i înțelegi prezența în tablou?

Importanța Sfintei Biserici în viața oricărui creștin depinde de sinceritatea cu care privești în suflet, căutând răspuns la această

întrebare. Însă, nimic nu a fost îngăduit de Bunul Dumnezeu, dacă nu ar fi avut un rol bine definit... Astfel, poate că răspunsul cu privire la dragostea oamenilor pentru Biserică vine de la sine.

Sfântul Nicodim a asemănat într-un mod deosebit Casa Domnului cu o corabie salvatoare a sufletelor aflate în necaz și suferință. „Furtuna“ pornește datorită păcatelor noastre! Așadar, Sfânta Biserică este deosebit de importantă pentru credincioși, fiind dăătoare de speranță și mântuire: dă salvare de la viața în păcat, aduce speranță prin căință și ne conduce pe calea sigură spre Împărăția Cerurilor!

**CÂT DE IMPORTANTĂ
ESTE BISERICA
ÎN VIAȚA CREȘTINILOR!**
(Scrisoare către un prieten)

Vlad Blîndu, clasa a VIII-a,
Școala Generală
din Valea Mărului, jud. Galați

Dragă prietene,

M-am gândit la întrebarea pe care mi-ai adresat-o și, de aceea, voi încerca să-ți răspund pe înțelesul tău.

După cum bine știi, Biserica este mama noastră. Ea este instituția divino-umană înțemeiată de Hristos pentru mântuirea și sfințirea creștinilor. A fost inaugurată, în chip nevăzut, prin Jertfa Mântuitorului, când El a îmbrățișat toată făptura cu brațele Sale întinse pe Cruce, și, în chip văzut, la Pogorârea Du-

hului Sfânt peste Sfinții Apostoli, când la predica Sfântului Apostol Petru au fost botezați 3.000 de oameni, formându-se atunci prima comunitate creștină.

Dumnezeu a întemeiat Biserica pentru că ne iubește și dorește ca noi să fim în comuniune unii cu alții și toți împreună cu Dumnezeu. Această legătură este foarte strânsă. Astfel, Capul Bisericii este Hristos, mădularele suntem noi credincioșii, iar sângele (puterea oricărui trup viu), este Duhul Sfânt. Noi, mădularele, suntem într-o strânsă interdependență, întocmai ca organele unui trup. Acest lucru îl evidențiază Sfântul Apostol Pavel, care zice: „Piciorul nu poate spune urechii: nu am nevoie de tine“, căci fiecare organ își are rolul său bine definit.

Biserica a păstrat învățătura corectă, deoarece Capul ei este Hristos. Cum să ne temem noi de diavol și de ispitele vieții, având un așa Conducător? „Domnul este apărătorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?“, spune Psalmistul. Cât despre ispite, trebuie să spu-

nem că Dumnezeu ne-a lăsat libertatea de a alege între bine și rău. El nu ne forțează să facem voia Lui, dar ne ajută mult când vede bunăvoința noastră. Noi nu trebuie să cedăm ispitelor, iar dacă am făcut-o, trebuie să ne spovedim, căci numai astfel ne păstrăm curată haina luminoasă primită la Botez. Să ne folosim de marile daruri ale Sfințelor Taine, căci Însuși Duhul Sfânt lucrează prin ele, dăruindu-ne harul divin necesar mântuirii!

Așadar, Biserica este importantă pentru că ne pune în legătură veșnică cu Sfânta Treime. Tot ea ne ajută să trecem peste valurile vieții, asemănându-se cu o corabie foarte înțărîtă, care ne duce, în siguranță, în Împărăția lui Dumnezeu.

De aceea, mulți Sfinți Părinți au accentuat faptul că fidelitatea față de Dumnezeu și statornicia noastră în Biserică ne vor aduce mântuirea. Sfântul Ciprian spune: „Cine nu are Biserica de mamă, acela nu-l poate avea pe Dumnezeu de Tată, căci în afara Bisericii nu există mântuire“.

Nu trebuie să înțelegem că, după moartea fizică, vom ieși din Biserică. Atunci vom păși, cu mila și ajutorul lui Dumnezeu, în Biserica triumfătoare. Noi, cei de pe pământ, formăm Biserica luptătoare, pentru că încă ne luptăm cu patimile. Cei care au biruit în lupta cu păcatul și s-au mântuit formează Biserica triumfătoare. Nu e vorba de două Biserici, ci de una, dar prezentă în două realități, strâns legate între ele. Astfel, cei vii se roagă pentru cei morți, iar cei mântuiți mijlocesc la Dumnezeu pentru noi. Deci Biserica nu este mărginită de bariera morții, căci iubirea lui Dumnezeu biruiește moartea.

Așadar, Biserica este mama noastră, căci ea ne-a născut, ea ne-a crescut duhovnicește și ea ne povățuiește, în continuare, spre Împărăția Cerurilor. Sper că ai înțeles rolul Bisericii în viața noastră și că ne vom întâlni, mai des, în Casa lui Dumnezeu, care ne cheamă, zicând: „*Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi*” (Matei 11, 28).

BISERICA

- „UȘĂ“ A MÂNTUIRII

*Oana Alexandra Năstase, clasa a VIII-a,
Școala Nr. 1, Slobozia Conachi, jud. Galați*

La început Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul și asemănarea Noastră“. De atunci omul poartă chipul lui Dumnezeu, deci este teofor. Deși este Creatorul nostru, Dumnezeu nu ne-a făcut sclavii Săi, ci ne-a oferit posibilitatea de a alege calea cea dreaptă. Fiecare om este unul dintre fiii Domnului și are chemare de a fi sfânt. Însă, peste noapte, „vrăjmașul a semănat neghina“, și anume ispitele. Însă iubirea nemărginită a Tatălui nostru nu se oprește aici, ci continuă prin întemeierea Bisericii: „Să zidim Biserică pe această piatră, pe care porțile iadului nu o va birui“. Și, într-adevăr, prin întemeierea Bisericii, Dumnezeu ne oferă o casă, unde

toți fiii Săi își găsesc odihnă sufletelor. Precum spuneam, ispitele sunt foarte multe, dar Dumnezeu nu ne lasă cu mâinile goale, ci ne înarmează cu adevărate arme: Sfânta Spovedanie și Sfânta Împărtășanie. Tocmai de aceea Biserica este atât de importantă în viața creștinului.

Primul contact cu Dumnezeu îl avem prin intermediul Bisericii atunci când suntem aduși la Sfânta Taină a Botezului. Atunci ni se iartă păcatul strămoșesc și devenim membrii unei familii mari, care ne va călăuzi pentru tot restul vieții. Urmează o nouă Sfântă Taină, și anume cea a Mirungerii, prin care noul creștin primește darurile Sfântului Duh. Odată devenit creștin, acesta trebuie să rămână într-o continuă comuniune cu Dumnezeu. Un alt moment important din viața omului, care se desfășoară tot în Biserică, este Sfânta Taină a Cununiei.

Cum totul are un sfârșit, la capătul drumului nostru, înainte de a ajunge în mormânt, precum este scris în Sfânta Scriptură,

„Pământ ești și în pământ te vei întoarce“, omul ajunge din nou în lăcașul sfânt, pentru a primi dezlegare de păcate și binecuvântarea de a păși în veșnicie.

Nu întâmplător Biserica are formă de corabie, pentru că toți creștinii care intră și ascultă învățăturile ei sunt izbăviți din furtuna păcatelor. „Cel ce nu are Biserica drept mamă, nu poate avea pe Hristos de Tată“. Ea este trupul lui Hristos, capul său este Însuși Mântuitorul, iar noi creștinii suntem mădulelele. Precum corpul uman trăiește datorită presiunii sângelui, așa și Biserica este vie datorită harului Duhului Sfânt, care se revarsă peste ea și peste toți cei care îi calcă pragul.

Mitropolitul Bartolomeu Anania spunea: „Urcușul spre mântuire, încet dar sigur, este să fii azi mai bun ca ieri și mâine mai bun ca azi“. Biserica ne învață să Îl adorăm pe Domnul nostru Iisus Hristos și să facem față ispitelor. Atunci când sufletul este cuprins de spinii păcatelor, trebuie să luptăm cu toată puterea pentru înflorirea florilor sufletului nostru. Dar

să nu uităm că Hristos este cea mai frumoasă floare a sufletului. Astfel, dacă ea crește, spini se vor ofili singuri. Iubirea lui Hristos înseamnă să îl iubești pe aproapele tău!

Biserica este alcătuită din Biserica luptătoare și Biserica triumfătoare. Cei care luptă sunt creștinii care merg pe drumul Golgotei, spre a moșteni Împărăția Tatălui, iar cei „triumfători” sunt cei adormiți întru Domnul, care și-au încheiat misiunea, moștenind viața veșnică. Dumnezeu-Tatăl ne lasă să trăim împreună: păcătoși și credincioși, tocmai pentru ca cei credincioși să-i ajute pe cei păcătoși, căci așa ne spune părintele Dumitru Stăniloae: „Timpul, pentru Dumnezeu, înseamnă durata așteptării dintre bătaia Sa la poarta sufletului nostru și fapta noastră de a deschide”.

În biserică creștinii se roagă în comuniune, fapt care sporește intensitatea rugăciunii, prezența lui Hristos fiind o făgăduință sfântă, făcută tuturor celor care Îl iubesc pe El: *„Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu, în mijlocul lor”* (Matei 18, 20).

„ACASĂ“, ÎN BISERICĂ

*Larissa-Geanina Gavrilă, clasa a VIII-a,
Școala Nr. 12 „Miron Costin”, Galați*

Cât de importantă este Biserica în viața creștinului? Dar ce este Biserica, dacă știm că este importantă în viața noastră?

Biserica este locul întâlnirii tainice cu Dumnezeu, prin rugăciune. Este o instituție sfântă, întemeiată de Mântuitorul Iisus Hristos, pentru mântuirea oamenilor care mărturisesc aceeași credință și care se împărtășesc cu aceleași Sfinte Taine. Ea a fost întemeiată în chip nevăzut prin Jertfa Domnului pe Cruce, iar în chip văzut la Cincizecime, la Pogorârea Duhului Sfânt în chip de limbi de foc asupra Apostolilor.

Iar acum, ne întrebăm: este importantă Biserica în viața creștinului? Bineînțeles!

Intrarea noastră în Biserică se face prin Sfânta Taină a Botezului. Atunci ne izbăvim de păcatul strămoșesc și devenim membri ai Bisericii, alături de clerul bisericesc și de ceilalți mireni.

Mergând la biserică, vom conștientiza greșelile săvârșite în viața noastră de zi cu zi. În același timp, vom crește în credință, care se va arăta din faptele noastre bune și din ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Pentru aceasta, vom participa, în fiecare duminică și sărbătoare, la Sfânta Liturghie și vom ține posturile de peste an.

La biserică nu ne va arăta nimeni cu degetul. Ne vom ruga, Îi vom cere ajutor Domnului să învingem greutățile vieții și Îi vom mulțumi pentru ceea ce avem.

Doar mergând la biserică Îl cunoaștem, cu adevărat, pe Dumnezeu și doar așa putem urma calea cea dreaptă, pentru a ajunge la Împărăția Cerurilor.

RUGĂCIUNEA, „ARMURĂ DUHOVNICEASCĂ“

*Damiana Ojog, clasa a VII-a,
Școala „Iorgu Iordan“, Tecuci*

A ne ruga înseamnă a ne înălța sufletul și inima către Dumnezeu, iar a ne înălța sufletul către Dumnezeu înseamnă a ne smulge din vârtejul lucrurilor lumești, a ne ridica deasupra valurilor acestei lumi învolburate.

Când ne rugăm, trebuie să fim sinceri și curați sufletește, căci înaintea noastră Se află Creatorul acestei lumi, Împăratul împăraților. Prin rugăciune, noi avem posibilitatea de a-L slăvi pe Dumnezeu și de a-L recunoaște ca singur Dumnezeu și Creator al nostru.

De asemenea, recunoștința noastră pentru El trebuie să fie nesfârșită, căci din iubire Dumnezeu ne-a creat și ne-a dăruit toate cele pe care le avem acum.

Nu trebuie să ne îngrijorăm de nimic, căci, dacă noi ne rugăm cu credință și smerenie, Dumnezeu ne dăruiește toate cele de care avem nevoie, după cuvântul Său nemincinos: „Cere, și ți se va da!”

Dacă Dumnezeu nu îți dă ceea ce ceri, înseamnă că lucrul cerut de tine nu este spre mântuire. El știe ceea ce ne este de folos, dar trebuie să ne rugăm, pentru ca Dumnezeu să vadă dorința, efortul și conlucrarea noastră cu El la mântuirea noastră, căci nemurirea nu poate fi câștigată fără ispite și încercări.

Rugăciunea ne purifică sufletul, ne redă nevinovăția; este o armură duhovnicească pentru creștinul care caută mântuirea, ocrotindu-l de săgețile și săbiile tăioase ale acestei lumi efemere.

Pentru mântuirea lui, omul are nevoie de un suflet curat, inocent. Pentru a ne menține sufletul curat, trebuie să fim înțelepți asemenea șarpelui care, atunci când este atacat, se încolăcește deasupra capului său, pentru a-l proteja. Căci dacă pierde trupul, se va

putea regenera, dar dacă-și pierde capul, el este pierdut. Așa și omul trebuie să aibă grijă de sufletul său, căci dacă va pierde lucruri lumești, Dumnezeu i le va da înapoi, dar dacă își va pierde sufletul, atunci pierde Împărăția Cerurilor.

Sfântul Efrem Sirul spune: „Rugăciunea este arcul cu care țintim spre inima lui Dumnezeu“. Dacă prin rugăciune putem ajunge la inima lui Dumnezeu, atunci să ne rugăm neîncetat, cu credință, cu smerenie și cu inimă curată.

Este o mare greșeală să zicem că nu ne rugăm decât atunci când simțim nevoia. „Cel ce se roagă doar când trebuie să se roage, degeaba se roagă“. Rugăciunea cea mai plăcută lui Dumnezeu este atunci când, deși obosești și extenuați, abia putem rosti cuvintele, totuși facem un efort și nu uităm să ne rugăm. Acest efort arată jertfa noastră adusă lui Dumnezeu, prin rugăciune.

În concluzie, pentru ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunile, trebuie să ne rugăm tot mai

des, neîncetat. Rugăciunea este „respirația sufletului“, căci fără rugăciune, sufletul este ca trupul fără aer. Să încercăm să fim cât mai concentrați în rugăciune și să nu lăsăm mintea să zboare la lucrurile lumești.

RUGĂCIUNEA, SCĂPAREA NOASTRĂ

*Ioana Staicu, clasa a VII-a,
Colegiul Național
„Vasile Alecsandri“, Galați*

Din cauza căderii în păcatul original și a nefastelor consecințe aduse de acesta în ființa umană, oamenii au ajuns la cunoștința suferinței, a tristeții, a lipsurilor și a bolilor, și gustă mereu moarte! Pentru a-l ajuta pe om, Dumnezeu îi vorbește acestuia prin Revelația divină și prin învățăturile pe care le-a propovăduit Fiul Său, Iisus Hristos, iar omul vorbește cu Dumnezeu prin rugăciunea pe care o înalță către El. Astfel, de la Adam și până în zilele noastre, rugăciunea a reprezentat stâlpul credinței, scara către poarta Raiului, drumul către viața veșnică.

Probabil că majoritatea oamenilor se roagă, dar nu toți o fac cu sinceritate. Celor mincinoși, mândri sau fățarnici, Dumnezeu nu le ascultă ruga. Celor smeriți, cu frică față de Creatorul lor și cu sufletul curat, Dumnezeu întotdeauna le ascultă rugăciunile, dându-le alinare, putere și ajutor pentru a trăi mai ușor.

Viețuirea în lume a devenit dificilă, aspră și chiar vătămătoare pentru om din cauza numeroaselor ispite. În încercarea sa de a trece peste obstacolele și ispitele acestei vieți, omul realizează că nu poate face nimic fără Dumnezeu. El este Tatăl nostru, Cel Care stăpânește întreg Universul și Care îngăduie aceste încercări ca să ne verifice credința și tăria în ispite.

Dumnezeu ne iubește mai mult decât orice pe lume. Ne-a dat viață, pentru ca, împlinind voia Sa, să moștenim Împărăția Cerurilor. De aceea, trebuie să ne rugăm Lui ca să ne dea putere să luptăm și să biruim pe

diavolul care ne întinde atâtea curse în care ne putem pierde sufletele.

Să ne rugăm cu smerenie și teamă! Să muncim, să înmulțim talanții pe care ni i-a dat Stăpânul nouă, slugilor Lui. Să ne rugăm din nou și să-I mulțumim pentru viața pe care ne-a dat-o, fie ea cu bune și cu mai puțin bune! Și dacă se întâmplă să cădem în deznădejde, să apelăm la ajutorul Domnului, să-L rugăm să ne lumineze sufletele și să ne arate calea cea bună! Să înaintăm în viață purtând Crucea, protectoarea noastră, în dreapta-credință, ca Împăratul Constantin în războiul cu dușmanii săi! Să fim curajoși și să luptăm împotriva vrăjmașului ca David cu Goliat!

... Să ne rugăm, căci doar așa ne vom mântui!

CUM AR TREBUI SĂ MĂ ROG, PENTRU CA DUMNEZEU SĂ-MI ASCULTE RUGĂCIUNILE?

*Ionuț Cosmin Lazăr, clasa a VII-a,
Școala Nr. 12 „Miron Costin“, Galați*

Cum ar trebui să mă rog, pentru ca Dumnezeu să-mi asculte rugăciunile? Cu toții ne punem această întrebare, însă foarte puțini dintre noi îi cunosc răspunsul.

În primul rând, rugăciunea reprezintă convorbirea, în mod direct, a omului cu Dumnezeu. Rugăciunile pot fi de mai multe feluri: de laudă (de preamărire a lui Dumnezeu), de mulțumire sau de cerere. Astfel, pentru a participa la această convorbire trebuie să ne pregătim atât trupește, cât și duhovnicește.

În al doilea rând, o rugăciune trebuie făcută cu smerenie și cu evlavie. Aceasta nu trebuie rostită doar cu limba și buzele, ci și cu mintea și cu sufletul. Când ne rugăm nu trebuie să ne imaginăm nimic, ci doar să fim atenți la „conversația” cu Dumnezeu. Închipuirile și imaginile sunt ispitele diavolului care dorește cu orice preț ca această „discuție” să nu fie realizată cum trebuie.

Totodată, pentru ca Dumnezeu să ne asculte rugăciunile, acestea trebuie să fie însoțite de fapte bune și de dorința de a ne curăța sufletele. Este bine ca rugăciunile să fie rostite cât mai des, dimineața, înainte și după masă, înainte să plecăm undeva sau să facem ceva și înainte de culcare. Astfel, putem începe o zi cu Dumnezeu, să o parcurgem alături de El și să o încheiem tot cu Acesta.

Dar dacă rugăciunile nu sunt făcute cum trebuie, fără evlavie, și nu sunt însoțite de fapte bune, șansele ca Dumnezeu să ni le îndeplinească sunt foarte mici.

Chiar dacă rugăciunea este rostită cu smerenie și este însoțită de fapte bune, în unele situații Dumnezeu nu ne-o îndeplinește. Noi, însă, trebuie să-I respectăm hotărârea Sa tainică, fiindcă poate ceea ce cerem noi nu ne este de folos și chiar ne poate vătăma.

Prin urmare, rugăciunea ar trebui săvârșită așa cum trebuie, iar restul trebuie lăsat în grija și bunătatea lui Dumnezeu, pentru că El știe ceea ce e mai bine pentru noi.

NĂDEJDEA PRIN RUGĂCIUNE...

*Eleni Ursu, clasa a VII-a,
Școala Nr. 29, Galați*

Rugăciunea reprezintă, de fapt, pentru noi, singurul mijloc prin care comunicăm direct cu Dumnezeu. Doar așa Îi putem mulțumi pentru tot ceea ce ne oferă, așa Îl putem slăvi pentru atotputernicia Sa sau Îi putem cere ajutor, atunci când avem nevoie.

Decât să rostim câteva rugăciuni doar cu buzele, fără să simțim nevoia de a o face, mai bine este să ne rugăm mai puțin, dar sincer și cu dragoste, cu multă dragoste.

Așa cum apa și hrana sunt necesare pentru a trăi trupește, așa și rugăciunea este necesară pentru suflet. De multe ori, seara, înainte de culcare, mă simt extenuată și îmi spun că nu se întâmplă nimic dacă sar peste

momentul de rugăciune. Dar, de fiecare dată, mă împinge, parcă, îngerușul meu păzitor să mă închin și, pe măsură ce încep convorbirea cu Tatăl nostru, simt o înviorare, parcă, a întregii mele ființe, simt, pur și simplu, cum dragostea Lui mă pătrunde și simt cum trăiesc. Mângâierea pe care o primesc este imensă, atât de adâncă și dulce, încât devin convinsă de faptul că vorbesc cu o Persoană Divină (de fapt cu Trei: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh!), Care mă înțelege și îmi vede durerea cu care mă întorc spre El!

Una dintre virtuțile teologice, alături de credință și dragoste, este nădejdea. Este foarte plăcut, înaintea lui Dumnezeu, ca noi să dovedim aceste virtuți prin fapte. De aceea, importanța rugăciunii este mare, căci prin ea, nădejdea noastră în Dumnezeu iese la iveală și punem în practică sfatul cel înțelept dat nouă de Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Să ai încredere în tot omul, dar să-ți pui nădejdea numai în Dumnezeu“. Nădejdea este speranța supremă, este o trăire interioară

foarte puternică, pe care o simt, însă, numai cei care simt dragostea adevărată cu care Tatăl ne tratează pe noi toți, fiii Lui.

Greu este începutul, dar eu am conștientizat faptul că, odată ce mă apropii de Dumnezeu, acest lucru nu se va mai schimba, căci: „Cel ce a dobândit dragostea, are pe Dumnezeu în sine și mintea lui pururea este la Dumnezeu“, după cum citim în Filocalie.

Atunci când disperarea pune mâna pe noi și nu mai știm cum putem ieși dintr-o situație grea, ne putem duce la biserică sau ne putem „înclua în camera noastră“, ca să vorbim cu Dumnezeu. El își dorește să vadă și din partea noastră încercarea de a comunica și conlucra cu El și, prin acest lucru, ne ajută să nu mai cădem pradă gândurilor negre.

Nimic nu e mai frumos, mai măreț și mai demn de lăudat decât încercarea și, poate, reușita de a-l face pe aproapele nostru să ajungă la dreapta-credință: să îl ajuți pe prietenul tău să-L cunoască și să-L iubească pe

Dumnezeu, așa că, te rog, acum, pe tine, cu toată dragostea prietenească ce ți-o port, să încerci a înțelege cum ar trebui să te rogi și la ce îți ajută, dacă o faci!

COMUNIUNEA CU DOMNUL HRISTOS, PRIN SFINTELE TAINÉ, ÎN BISERICĂ

*Elena Cristina Terente, clasa a IX-a,
Colegiul Național
„Gheorghe Munteanu Murgoci”, Brăila*

Viețuirea în Biserica lui Hristos este cea mai bună modalitate de a păstra vie Învățătura mântuitoare dată nouă, pentru a ne mântui prin ea. În calitate de creștin, avem datoria să iubim Biserica așa cum Mântuitorul nostru a iubit-o, întrucât suntem mădularile aceluiași Trup și împreună trebuie să ne înălțăm neîncetat cugetul spre Dumnezeu.

Tot în Biserică, noi Îl cinstim pe Tatăl nostru prin imne și cântări de laudă aduse Treimii celei de o ființă, Maicii Domnului nostru

Iisus Hristos și tuturor sfinților. Slăvirea lui Dumnezeu este una dintre principalele îndatoriri ale noastre către El, căci spune psalmistul: *„Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Domnului meu, cât voi fi”*. Astfel Îi mulțumim Lui și ne rugăm să reverse milă asupra sufletelor noastre.

Având conștiința că Cel Căruia ne rugăm Se află în mod real în mijlocul Casei Sale, trebuie ca și noi să ne pregătim, în mod cuviincios, atât din punct de vedere trupesc, dar mai ales din punct de vedere sufletesc. Așa cum, pentru a merge la un eveniment, la o piesă de teatru, la școală sau în vizită la un prieten adoptăm o ținută corespunzătoare momentului respectiv, îngrijindu-ne de igiena trupului, cu atât mai mult trebuie să ne punem la punct înainte de a merge la biserică. Hainele noastre nu trebuie să atragă privirile altora sau să surprindă în mod negativ, ci doar să reflecte smerenia și curăția inimii celui care le poartă. Însuși prezența noastră în biserică trebuie să fie cât mai modestă, fi-

ind determinate acolo, în locașul sfânt, respectul față de ceilalți și bunul-simț în relația cu oamenii adunați pentru a se întâlni și a vorbi cu Dumnezeu.

Cu mult mai mare trebuie să ne fie oste-neala în raport cu sufletul, latura noastră cea mai importantă. Când mergem la biserică, avem datoria de a-i ierta pe cei cărora ne-au greșit în vreun fel, de a ne lepăda de patimi-le vătămătoare de trup și suflet, precum fu-matul, beția și desfrânarea și de a părăsi un stil de viață plin de compromisuri și de fapte rele.

Comuniunea cu El nu poate exista decât prin împărtășirea cu Sfintele Taine, în cadrul Sfintei Liturghii, cu Însuși Preacuratul Său Trup și Prea scumpul Său Sânge. Taina Euha-ristiei a fost întemeiată chiar de Mântuitorul, la Cina cea de Taină, când a spus: „Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea“.

Noi, creștini fiind, trebuie să avem certi-tudinea prezenței lui Iisus Hristos în suflet, să nu ne lepădăm de El și, iubindu-L, să ne

mântuim. Căci spune Sfântul Apostol Ioan: *„Dumnezeu este iubire și cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el”* (I Ioan 4, 16)

Cât de mare este dragostea Bunului nostru Părinte pentru noi! Iubirea pe care se cuvine să o avem pentru El este nemăsurată, iar gândul că vom participa la sfintele Sale slujbe trebuie să ne facă și mai mult să ne pregătim pentru a veni în Casa Lui.

Se povestește undeva că un părinte mergea pe stradă cu ucenicul său. La un moment dat, ei au văzut o femeie desfrânată, machiată strident și aranjată foarte bine. Părintele a petrecut-o cu privirea o vreme, fapt pentru care a fost întrebat de ucenicul său: „Cum, părinte, dumneavoastră care ne învățați să nu poftim la plăcerile lumești, vă uitați după această femeie?”. Cu multă dragoste, părintele i-a răspuns fiului său duhovnicesc: „O privesc pentru că m-am gândit cât de mult timp a petrecut ea pregătindu-se pentru o întâlnire lumească“. Pe când, pentru momentul

Judecății de Apoi, dar și pentru slujbele Bisericii, nu trebuie să neglijăm niciun detaliu, ci să fim cu mintea trează.

Avem datoria de a gândi mereu atât de înalt: „A nu exista întru Tine este să nu existe defel“ (Sfântul Grigorie de Nyssa). Și astfel, vom moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

SPOVEDANIA, CONVORBIRE CU DUMNEZEU, PRIN DUHOVNIC

*Ana Maria Lupu, clasa a IX-a,
Colegiul Național
„Mihail Kogălniceanu“, Galați*

Spovedania este Taina prin care creștinul mărturisește lui Dumnezeu păcatele făcute, primește iertarea pentru ele și încearcă să nu le mai repete. Spovedania este convorbirea cu Dumnezeu, Care stă în chip nevăzut și Care ascultă cu atenție ceea ce spune creștinul cu sinceritate, fără a ascunde nimic. Dacă rugăciunea este apelul, mesajul nostru către Dumnezeu, prin care fiecare creștin se întărește în nădejde și răbdare, Spovedania reprezintă dorința creștinului de a se curăți de păcate, pentru a dobândi viața veșnică.

Consider că, pentru a ne mântui, fiecare are îndatorirea de a-l aduce pe prietenul său pe calea viețuirii creștine care este calea Crucii și a nevoinței și de a-i făgădui că-i va fi aproape, în orice moment, așa cum este scris în Pildele lui Solomon: „Prietenul adevărat este aproape la bine, iar la necaz îți devine frate“.

Pentru a-și aduce prietenul pe calea adevăratei vieți în Hristos, creștinul trebuie să-l motiveze și să-l facă să participe la Sfintele Slujbe. Un creștin, în adevăratul sens al cuvântului, are Botezul, Mirungerea și Împărtășirea primite de mic copil, dar harul acestora trebuie să fie păzit, întărit și sporit mereu prin Sfânta Spovedanie. Așadar, un prieten adevărat trebuie să-și convingă amicul că Spovedania nu este o ședință de psihanaliză, ci este chiar convorbirea noastră cu Dumnezeu, Care stă în chip nevăzut și așteaptă ca să ne ofere iertarea de păcate. Duhovnicul poate ierta păcatele; poate doar să ne dea dezlegare, însă nu cu propria sa pu-

tere, ci doar cu puterea lui Hristos – Marele Arhiereu. Însuși Dumnezeu ne iartă păcatele, dar prin mijlocirea duhovnicului care este un slujitor al Său pe pământ. Harul primit de duhovnici le-a fost dat de Mântuitorul atunci când El le-a zis ucenicilor Săi: „Luați Duh Sfânt; cărora le veți ierta păcatele, iertate vor fi și cărora le veți ține, ținute vor fi!“. Deci, prin hirotonie, fiecare duhovnic primește Duhul Sfânt.

Orice creștin se întreabă de câte ori ar trebui să se spovedească pe an. Răspunsul este: ori de câte ori simte această nevoie. Dumnezeu poate fi asemănat, pe de o parte, cu un doctor pentru că vindecă orice boală, iar, pe de altă parte, cu un părinte iubitor și iertător. Doctorul de suflete își face milă de oaia rătăcită, iar Tatăl de fiul cel risipitor care se întoarce la Tatăl său, cel care se bucură pentru întoarcerea celui rătăcit.

Pentru a putea primi Sfânta Taină a Spovedaniei, creștinul trebuie să-și facă un test de conștiință și să-și mărturisească păcate-

le duhovnicului. „Ai căzut, ridică-te. Ai căzut iarăși, ridică-te iarăși!“. Dumnezeu este un Tată iubitor, Care primește cu brațele deschise pe orice copil al Său căzut, dar care se ridică și crede că Dumnezeu este Părinte îndurător. Cu ajutorul trimisului lui Dumnezeu, duhovnicul, creștinul se ridică și merge mai departe, înfrânându-se de la păcat, mai întâi, cu frica de Dumnezeu, apoi cu iubire.

Fiecare creștin este liber să-și aleagă propriul duhovnic. Poate face acest lucru printr-un mic test: creștinul participă la mai multe slujbe oficiate de duhovnic și apoi poate hotărî dacă îl dorește ca părinte duhovnicesc sau nu. Duhovnicul îl povățuiește pe creștin să citească Psalmii de pocăință, canonul de pocăință și rugăciuni pentru dezlegarea și iertarea păcatelor. Spovedindu-l, dezlegându-l, rânduinu-i epitimie și ferindu-l neconținut de rău, duhovnicul „pescuiește“, cu epitrahilul și harul său, sufletele din „marea vieții“, la „limanul mântuirii“.

SPOVEDANIA – RIDICARE DIN ROBIA PATIMILOR

*Georgiana Tudosă, clasa a IX-a,
Colegiul Național
„Mihail Kogălniceanu“, Galați*

În Biserica Ortodoxă lucrează cele șapte Sfinte și Preacurate Taine ale Domnului nostru Iisus Hristos. Printre acestea se află și Sfânta Taină a Spovedaniei sau a Mărturisirii. Prin intermediul acesteia, Dumnezeu ne iartă nouă păcatele.

Sfânta Taină a Spovedaniei nu este doar un proces de aducere aminte a păcatelor sau o simplă înșiruire a lor, ci ea are rolul de a ne împăca cu Tatăl cel ceresc.

Pentru ca Dumnezeu să arunce păcatele noastre în marea uitării, trebuie ca noi să-I spunem păcatele, fără a ascunde vreunul. Taina Spovedaniei trebuie să fie însoțită de

părerea de rău și de gândul de a nu le mai repeta.

Biserica ne învață că orice creștin are datoria de a se spovedi, ori de câte ori are conștiința încărcată sau măcar în cele patru posturi de peste an. Cu cât creștinul se spovedește mai des, cu atât el se dezobișnuiește să păcătuiască și, astfel, viața lui se îndreaptă spre desăvârșire.

Sfânta Taină a Mărturisirii este o treaptă pregătitoare pentru primirea în trupurile și în sufletele noastre a Mântuitorului Iisus Hristos, prin intermediul pâinii și al vinului, care la Sfânta Liturghie se transformă în Trupul și Sângele Domnului. De regulă, această Taină este însoțită de post și rugăciune.

Pentru o viață plăcută lui Dumnezeu, trebuie să urmăm îndemnul Cuviosului Petru Damaschinul: „Ai căzut? Ridică-te! Ai căzut iarăși, ridică-te iarăși și de fiecare dată când ne abatem de la calea cea dreaptă, să ne întoarcem cu pocăință la Dumnezeu, așa cum a

făcut fiul risipitor care, întorcându-se la tatăl său, i-a spus: «Tată, am greșit înaintea Cerului și înaintea ta! Nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău!». Să nu facem ca Iuda, unul dintre ucenici, care după ce L-a vândut pe Fiul Omului pe treizeci de arginți, și-a pus capăt zilelor, el singur luându-și șansa de a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu“.

Deci, Sfânta Spovedanie are rolul de a ne readuce pe calea cea dreaptă și de a ne ridica când suntem la pământ. Pentru aceasta însă, orice credincios trebuie să își aleagă duhovnicul potrivit. Duhovnicul trebuie să fie ca un frate, să ne cunoască bine problemele și să se roage Bunului Dumnezeu pentru noi. Înainte de a ne alege duhovnicul, trebuie să participăm la slujbele oficiate de el, în acest mod noi cunoscându-l mai bine.

Duhovnicul este persoana care, cu puterea harului Duhului Sfânt, are darul de a lega sau dezlega păcatele, întocmai ca Apostolii care, în ziua Cincizecimii, au fost îmbrăcați cu puterea Duhului Sfânt și cărora li s-a spus

de către Hristos: „Câte veți lega pe pământ, legate vor fi și în cer și câte veți dezlega pe pământ, dezlegate vor fi și în cer“.

Tot duhovnicul este persoana sfințită care ne spune când trebuie să ne împărtășim și care ne poate rândui și împlinirea unui canon, înainte de a ne împărtăși.

În concluzie, Sfânta Taină a Spovedaniei are rolul de a ne apropia de Dumnezeu și de a ne ridica de la pământ, cu ajutorul duhovnicului, care este slujitorul Lui.

SFÂNȚA SPOVEDANIE, „BAIA LACRIMILOR“

(Povețe către un tânăr
căutător de Dumnezeu)

*Maria Dobranici, clasa a IX-a,
Colegiul Național
„Vasile Alecsandri“, Galați*

„Nu plângi la gândul c-ai pierdut Raiul? Nu te cutremură mâhnirea pe care I-ai adus-o lui Dumnezeu? Nu te înfioară iadul? Nu cauți, tu, să-ți dobândești marea apropiere de El, pe care ai pierdut-o? Se mai poate, mă întrebi? Da! Tu doar trebuie să vii!“ (Sfântul Zosima Verhovski). Dumnezeu a știut, încă dintru început, neputința omului și de aceea i-a lăsat acestuia posibilitatea de a se curăți. El a știut că omul, cât va trăi, va păcătui și că „nimeni din cei vii nu este fără de păcat“.

Scump prieten, Spovedania sau Taina Pocăinței este una din cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii. A fost așezată de către Dumnezeu – Mântuitorul încă din timpul vieții Sale pământești, când a iertat pe toți „greșiții”, așa cum ne spun Sfintele Evanghelii pe toți care s-au pocăit, chiar și pe tâlharul, „care nimic vrednic nu a lucrat”, dar și-a dat seama de starea căzută în care se afla.

Sfânta Spovedanie este „baia” din care sufletul scaldat iese ușurat de greutatea păcatului, iese curățit de necurăția patimilor. Spovedania este „baia” în care se spală și se pierde toate întinăciunile, toate greșelile noastre. Spovedania este doctoria pentru sufletul rănit de draci, este leacul împotriva otravei păcatului. Este cea care îl aduce pe păcătos de la diavol, la Dumnezeu și-l repune în dialog cu Făcătorul său. Este cea care îl aduce pe suflet la faptele și lucrurile cele după firea lui. Spovedania este Taina care pregătește și care face loc în trupul și în sufletul omului

pentru Trupul și Sfânt Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Prietene drag, importanța Sfintei Spovedanii la adevărata valoare a ei nu pot a fi-o contura în vorbe, pentru că sunt prea sărace pentru a evidenția lucrarea ei pentru mântuire. Ea este cea fără de care nu te poți împărtăși de „Viață”, de „Vița cea vie”.

Spovedania este ușa către Sfânta Treime, pentru a se afla într-o nedescrisă legătură cu Taina Sfintei Euharistii. Sfântul Vasile explica unui ucenic de-al său că: „Fără Spovedanie, oamenii ar fi pierit de mult. Ar fi înnebunit mintea omenească având o conștiință atât de încărcată, atât de traumatizată de păcat. Oamenii s-ar fi tânguit, ar fi zbierat, ar fi căutat orice altă cale pentru a scăpa de duhoarea fărădelegii”. Vezi, tu, prietene, aceasta face Spovedania: curăță haina sufletului, îl purifică, îl odihnește, aduce în locașul său glas de Înger ce înalță Psalmi Domnului. Spovedania reface dialogul omului cu Dumnezeu, împietrește răul și-l separă de bine. „Spove-

dania este renaștere, Taina regenerării noastre spirituale“ (Părintele profesor Dumitru Stăniloae, *Dogmatica*, vol. III).

Dar Spovedanie fără părintele duhovnic nu există. Preotul, ca urmaș și propovăduitor al învățaturii lui Dumnezeu, este cel care aude plângerea sufletului. Personalitatea părintelui duhovnic este plină de har și de lumină, adică simți în prezența lui, în privirea lui, în cuvintele lui că Duhul Sfânt este prezent în viața lui, că omul acesta se află într-un permanent dialog cu cerul, că el, de fapt, are o viață duhovnicească clădită pe un dialog de rugăciune cu Dumnezeu. Cam așa arată un părinte duhovnic.

Duhovnicul este omul, la care te duci cu dragoste și răbdare, pentru că, prin el, tu redevii fiu al lui Hristos. Este omul în care Hristos, tainic, și-a găsit un loc în inima și în ochii lui. Este omul care te dojenește cu blândețe, care tresare la fiecare tresărire a ta, care varsă o lacrimă pe obrazul său, în timp ce pe a ta o șterge. Este omul care are glas neoprit în

urechea Creatorului. Părintele duhovnic aduce alinare și te umple și pe tine de har. Este cel care „metamorfozează realitatea înconjurătoare, transpunând-o într-un alt spațiu și timp, sfințite prin puterea împreunării mâinilor la rugăciunea și prin coborârea minții în inimă”, cum ar spune, mai pretențios, un teolog de azi. Eu aș avea, în minte și în inimă, doar o bucată ruptă din „mozaicul mântuirii”, dacă nu aș avea sfatul și tăria părintelui meu duhovnic, dacă nu aș avea la cine să îngenunchez și unde să îmi vărs necazul, dacă la sfârșitul pocăinței mele nu aș vedea un zâmbet și o povață. Tu, prietene, nu ai simțit niciodată după ce, poate, te-ai spovedit cum în fața icoanei Mântuitorului mâna sa te atinge și te vindecă prin dezlegare?

Dacă nu ai trăit asta, fugi, scump amic, degrabă, și plângi pentru păcate. Fără rușine, spune-i duhovnicului tot ce macină trăirea ta. Ascultă sfatul Cuviosului Petru Damaschin și, dacă ai căzut, ridică-te: „Nu-ți părăsi doctorul”. În fața sfinției sale, părintele tău,

cere. Bate. Îndrăznește. Stăruie. Nu te teme și nu te înfricoșa!" (N. Steinhardt).

Tu spune-I Dumnezeuului Tău că îți pare rău și șoptește: „Netrebnic cum sunt, iartă-mă. Tâlhar cum sunt, iubește-mă!" (Rugăciunea părintelui Arsenie Boca). Spovedania, ca dar al iertării divine, împreună cu mijlocirea părintelui duhovnic, aduce mântuirea. Aduce iertarea și „*pacea lui Hristos, întru care au fost chemați*" (I Coloseni 3, 14).

Spovedania trebuie făcută cu zdrobire de inimă. Nu cu zdrobirea ce înseamnă supărare sau o durere ce ți se pricinuiește atunci când îți aduci aminte de păcat; nu doar un plâns și un suspin, ci durerea, ura pentru păcatul săvârșit. Spovedania nu lasă trupul întinat și nici sufletul în chinul plângerii. Spovedania deasă și toată ascultarea de duhovnic aduc în noi harisma fiului iertat de Tată, a fiului care nu mai poate greși atât de mult, încât să nu fie primit mereu.

Sufletul, prin spovedanie, devine diamant! Dacă ne uităm prin el, vedem că am ju-

decat lumea inutil. Vedem, de fapt, că lumea e minunată! Vom vedea, dacă ne uităm la morminte, că morții sunt ca vii, iar dacă privim atent la Hristos, observăm că soarele, luna și stelele și-au pierdut strălucirea pe lângă El. Taina Pocăinței împacă omul cu sufletul său, iar dacă „te împaci cu sufletul tău, vei observa că pământul și cerul se vor împăca cu tine“ (Sfântul Siluan Athonitul).

Prietene, te-ai convins că fără spovedanie nu putem vedea pe Dumnezeu, Izvorul iubirii dintre oameni? Cum am scris anterior, vorbele rămân sărace în fața Harului care se vede, se aude și se simte.

Spovedania... reuniunea cu Domnul cel ce mă sfințește, iar duhovnicul... icoana auriată a eternului.

„Era să uit. Când inima îngheață, pune pe foc lemnele dragostei. Îndulcește-te de rugăciune. Vorbe rotunde și calde. Aminește-ți că Dumnezeu îți apreciază dragostea. Ajutorul dat altora. Sănătatea. Mântuirea ta. Și aceasta e tot ce contează. Fii împăcat și rămâi în

pace. Îngere (omule curat ca un înger, adică),
îți doresc iubire. Ne vedem la răsărit“ (Sfântul Iustin Popovici).

PĂCATUL CA BOALĂ

*Maria Lungu, clasa a VIII-a,
Școala „Mihai Eminescu“, Brăila*

Mulți oameni în ziua de astăzi, atunci când se îmbolnăvesc, își pun întrebarea „De ce să mai cred în Dumnezeu, dacă m-am îmbolnăvit?“. O întrebare firească pentru așa-numiții „creștini cu numele“ sau pentru aceia care găsesc în orice încercare a vieții un motiv de a-și pierde credința.

Luând exemplul lui Iov, care a fost încercat cu suferințe cumplite, atât sufletești, cât și trupești, ar trebui în fiecare moment critic al vieții noastre să spunem „Domnul a dat, Domnul a luat, numele Său fie binecuvântat!“. Această expresie simplă agonisește mult folos sufletească și trupescă, aducând mila lui Dumnezeu asupra noastră. Mai mult folos chiar decât multe lacrimi prin care ne plân-

gem starea de neputință, bineînțeles, de care tot noi suntem vinovați.

Boala are mai multe cauze: păcatele sufletești care au îmbolnăvit sufletul, suferința acestuia răsfrângându-se și asupra trupului, ori o încercare de la Dumnezeu, prin care să dovedim tăria credinței.

În cazul în care boala are drept cauze păcatele săvârșite de om, ar trebui să începem cu vindecarea sufletului. Aceasta se poate realiza prin Sfânta Taină a Spovedaniei și, dacă creștinul este vrednic, și a Împărtășaniei. Preotul, dezlegând păcatele, se poate asemăna astfel cu Mântuitorul, Care a vindecat orbi, muți, surzi și alți oameni cu suferințe trupești și sufletești, numai prin cuvintele „*Iertate îți sunt păcatele!*“. Astfel, se subliniază legătura indestructibilă dintre trup și suflet, pe care pune accent Mântuitorul Iisus Hristos.

În cazul în care boala reprezintă o încercare de la Dumnezeu, tot ce poate face creștinul este să o primească cu bucurie și să dea dovadă de credință și răbdare, lăsând în

voia lui Dumnezeu vindecarea acesteia, așa cum și Sfinții Părinți sfătuiesc. Astfel, încercarea îl poate mântui pe creștin sau poate fi în zadar, prin revoltare împotriva lui Dumnezeu. În cazul acesta acel om pierde răsplata suferinței sale. Să nu uităm că Mântuitorul ne-a lăsat și un mijloc de vindecare, Taina Sfântului Maslu, prin ungerea cu untdelemn sfințit și prin credința tare a suferindului grăbindu-se vindecarea.

Creștinul nu ar trebui să se teamă de suferință. În niciun caz să nu își piardă credința, punându-și nădejdea în Dumnezeu – vindecătorul, așa cum subliniază și citatul „*Că de voi umbla și în mijlocul morții, nu mă voi teme de rele, că Tu cu mine ești*” (Psalmul 22, 4).

În concluzie, nu ar trebui să uităm că toate se fac cu voia lui Dumnezeu și că Acesta este permanent prezent în viața creației Sale, putând ușura suferința sau chiar a o vindeca, prin credința bolnavului.

GÂNDURI

DESPRE TAINA SPOVEDANIEI

*Ramona Stan, clasa a IX-a,
Liceul Tehnologic „Costache Conachi”,
Pechea, jud. Galați*

„Ai căzut, ridică-te! Ai căzut iarăși, ridică-te iarăși. Numai pe Doctorul tău să nu-l părăsești, căci atunci vei fi osândit de deznădejde, mai rău decât un sinucigaș. Stăruie lângă El și El Își va face milă de tine, fie prin întoarcerea ta, fie prin încercare, fie prin altă faptă a purtării Sale de grijă, fără să știi tu” (Cuviosul Petru Damaschin, *Învățăături duhovnicești*).

Sfintele slujbe sunt „porți” de intrare în Sfânta Biserică. Spovedania este foarte importantă, iar aceasta nu trebuie să lipsească din viața oricărui creștin. Etapele spovedaniei sunt: conștientizarea păcatului, mărturisi-

rea păcatului, iertarea păcatelor și canonizarea. Atunci când ne hotărâm să participăm la Sfânta Liturghie, prestația noastră trebuie să fie una adecvată, e la fel cum la o înmormântare nu se râde în hohote sau atunci când vizitezi pe cineva din spital. Tot astfel, se cere o purtare cuviincioasă.

Pentru a ne putea Împărtăși cu Trupul și Sângele Mântuitorului, în primul rând, trebuie să ne spovedim păcatele duhovnicului nostru. Atunci când stăm în fața duhovnicului și îi mărturisim păcatele, de fapt, lui Dumnezeu I le mărturisim.

Atunci trebuie să fim smeriți, să spunem tot ce avem pe inimă, să recunoaștem tot ce am păcătuț, pentru că „nimeni nu este fără de păcat, doar Dumnezeu“.

După ce ne mărturisim păcatele, primim iertarea lor și canonul. Un lucru foarte important în viața oricărui creștin îl constituie preotul duhovnic.

Acesta este mijlocitorul nostru către Dumnezeu.

Așa cum fiecare familie are nevoie de doctor, de avocat, așa avem nevoie și de duhovnic.

Mai rar, în ziua de astăzi întâlnim noțiunea de „duhovnicul familiei.“

Un consătean își întreabă vecinul:

– Nea Marine, te-ai spovedit, te-ai împărtășit anul acesta?

– Am ținut post, dar nu m-am spovedit vecine, în fața cui? În fața păcătosului acesta de preot?

Când a auzit aceste vorbe, acel om încearcă să-l facă pe vecinul său să-și conștientizeze păcatul și să retragă vorba rea pe care a rostit-o.

– Măi Nea Marine, dacă dumneata ai nevoie de o adeverință de la primărie și primarul este un bețiv, e un desfrânat, nu e bună adeverința eliberată de el?

– Ba da, cum să nu fie? Nu are nicio legătură.

– Ei vezi, tot așa e și cu duhovnicul; la fel ca la armată. Dai socoteală în fața căpitanului.

Așa și preotul. Dacă greșește, va da socoteală în fața Dreptului Judecător, Care este Mântuitorul Iisus Hristos. Nu trebuie să-l judeci tu pe preot, că ne va judeca Hristos pe toți.

Atunci omul a conștientizat greșeala făcută.

Atunci când spunem ceva de cineva, atunci când cârtim, ar fi bine să ne gândim că, la rândul nostru, vom fi judecați de Însuși Mântuitorul Iisus Hristos.

Legătura duhovnicească pe care credinciosul trebuie să o aibă cu duhovnicul său este una strânsă și vie. Atunci când suntem ispitiți și avem nevoie de un sfat, de o pildă bună, de un îndemn, este bine să-i cerem ajutorul duhovnicului. El ni-l va acorda cu cea mai mare dragoste. Să nu uităm că duhovnicul răspunde de creștinii din parohia sa și că va da socoteală pentru toate sufletele pierdute.

Un părinte duhovnic era trist, deoarece vedea că în biserica din satul lor puține persoane participă la Sfânta Liturghie duminica.

Într-o zi anunță pe toți consătenii că duminica va fi o înmormântare importantă și că ușa din Sfântul Altar va fi deschisă.

Mulți oameni curioși au vrut să vadă a cui înmormântare este așa, încât biserica se umpluse, la fel și curtea.

Oamenii intră în biserică și se uită la sicriu; mulți rămân la slujbă, dar au fost și câțiva care au plecat. Ei bine, vă interesează ce era în sicriu? Era o oglindă! Acel duhovnic le-a arătat enoriașilor un sicriu, făcându-i să înțeleagă că vor muri nemântuiți dacă evită biserica și pe Dumnezeu.

Iată cât de important este un duhovnic, pentru viața noastră.

Haideți să ducem o viață curată alături de Dumnezeu, să păzim și să împlinim poruncile: *„Vino, slugă bună și vrednică. Peste multe ai fost pusă... vino de te bucură în Împărăția Tatălui tău“*.

FERICIȚI CEI CE SE SPOVEDESC!

*Anca Pătrașcu, clasa a IX-a,
Liceul „George Vâlsan”,
Făurei, jud. Brăila*

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din pământul Egiptului și din casa robiei, să nu ai alți Dumnezei afară de mine, căci Eu sunt Dumnezeu zelos, care pedepesc pe copii pentru părinții ce mă urăsc pe Mine, până la al treilea și al patrulea neam, și Mă milostivesc până la al miilea neam pentru cei ce Mă iubesc și respectă legile Mele“. Începând cu prima poruncă din Decalog, fiind și cea mai importantă, voi încerca să atrag atenția prietenilor mei tineri și de a-i îndemna la a nu mai săvârși păcate. Unii sunt firi mai zbuciumate și copii mai neastâmpărați datorită celor întâmplare, dar cu ajutorul lui

Dumnezeu nădăjduiesc măcar ca pe unii să îi ajut să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

Săvârșirea unui păcat este gravă, fie că îi furi bomboana unui copil sau că jefuiești o bancă ori că îți neglijezi părinții. Dumnezeu spune: „Să nu furi“, „Să nu ucizi“, „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău“, „Iubește pe mama ta și pe tatăl tău, ca să trăiești mulți ani pe pământ“. Aceste porunci Dumnezeu le-a dat omului pentru a-l ajuta și a-l îndemna la lucruri bune. A-ți face părinții să plângă este ca atunci când ai ucide pe cineva. Este unul dintre păcatele foarte grave, deoarece ei ți-au dat viață și dacă ei nu ar fi existat, nici tu nu ai fi existat; de aceea trebuie să-i prețuiești și să le mulțumești cât timp vei trăi.

Mândria! Este păcatul cel mai mare „Toate păcatele sunt rele în fața lui Dumnezeu, dar mândria este cel mai urâcios dintre ele“.

Pentru păcat trebuie să te căiești, așa cum a făcut Sfântul Petru, care a plâns atunci

când s-a lepădat de Iisus. Și niciodată să nu iei exemplul de la Iuda, care s-a sinucis când și-a dat seama de păcatul pe care l-a făcut. Dumnezeu este bun și iartă păcatele, dacă te căiești pentru ele.

Iertarea păcatelor poate fi făcută prin Sfânta Taină a Spovedaniei. Preotul este un slujitor al lui Hristos și, prin spunerea păcatelor acestuia, el îți dă de făcut un canon, iar Dumnezeu îți iartă păcatele. Depinde de tine să ți le ierte în întregime. Trebuie să promiți că nu vei mai săvârși astfel de păcat.

Niciodată să nu spui că „Nu am fost conștient atunci când am greșit“, pentru că, înlăuntrul tău lucrează conștiința. Tu ești conștient înaintea săvârșirii faptei, în timpul acesteia, cât și după. Poate ai fost nesimțitor sau ai o conștiință adormită; însă atâta timp cât mărturisești păcatele, Dumnezeu nu te trece cu vederea.

Domnul a lăsat pe pământ și cele 9 Ferici, care, la fel ca Decalogul, ne îndeamnă

să facem numai fapte bune, dar ele sunt mai mult „După faptă și răsplată“.

Textul lor spune:

„Fericiți cei săraci cu duhul, căci a aceluia este Împărăția Cerurilor“.

„Fericiți cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia“.

„Fericiți cei blânzi, căci aceia vor moșteni pământul“.

„Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, căci aceia se vor sătura“.

„Fericiți cei milostivi, căci aceia se vor milui“.

„Fericiți cei cu inima curată, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu“.

„Fericiți făcătorii de pace, căci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema“...

Oricât de mult îndurăm noi, pe pământ, pentru Dumnezeu, Acesta ne va răsplăti în viața veșnică și acest lucru este mult mai important, în comparație cu viața pe care o trăim pe pământ. Aceasta este, de fapt, o pregătire, o poartă către Împărăția lui Dumnezeu,

pe care noi trebuie să o deschidem, respectând Decalogul și învățăturile Domnului.

„Fericiți veți fi atunci când din pricina Mea vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine. Bucurați-vă și vă veseliți că plata voastră multă este în ceruri!”

ÎNTRE OM ȘI DUMNEZEU NU POATE ÎNCĂPEA PĂCATUL!

Iuliana Istode, clasa a X-a,
Colegiul Tehnic
„Edmond Nicolau“, Brăila

Decalogul este lăsat de Dumnezeu și primit de Sfântul Proroc Moise, pe Muntele Sinai. Are rolul de a ne ghida pe noi, credincioșii, pentru a nu cădea în păcat. Prin respectarea acestor porunci, ne apropiem de Dumnezeu și de legile Sale. Prin venirea Mântuitorului Iisus Hristos, Dumnezeu ne dăruiește cele 9 Fericiri, prin Predica de pe Munte, prin care noi ajungem la Împărăția lui Dumnezeu, la viața veșnică. Păcatul este împotrivirea voii lui Dumnezeu, prin care noi încalcăm cuvântul Său. Păcatele se cla-

sifică în capitale (mândria, lenea, lăcomia, ura), împotriva Duhului Sfânt, împotriva celor trei virtuți teologice (credința, nădejdea și dragostea) și strigătoare la cer (uciderea, avortul).

Este foarte important ca cel ce a greșit să aibă puterea să recunoască și să încerce să obțină iertarea ei, iar iertarea nu se poate obține decât prin întoarcerea la Dumnezeu, cu smerenie, părere de rău. Și prin lupta și dorința puternică o va obține. Dumnezeu ne iartă greșelile dacă noi înțelegem gravitatea lor, întorcându-ne smeriți cu fața către El. Păcatul este săvârșit și din cauză că nu folosim bine voința liberă a noastră, cu care Dumnezeu ne-a învrednicit să alegem în viață.

Trebuie să ne ferim să săvârșim păcate atât fără voie, dar și cu voie întrucât, chiar dacă pe moment nu realizăm, acestea sapă adânc în sufletele noastre, făcându-ne să fim predispuși și la altele. Dacă ținem calea dreaptă, îndrumată de legile și cuvântul lui Dumnezeu, diavolul nu va reuși să ne ademe-

nească în plasa sa, iar noi nu vom fi ușor de influențat.

Păcatul nu trebuie săvârșit nici intern (cu gândul), nici extern (cu fapta sau cuvântul). Printr-o relație strânsă cu Dumnezeu, prin respectarea cu credință a normelor evanghelice ale vieții și prin presărarea, pe calea vieții, a faptelor bune, ne asigurăm mântuirea. De aceea Sfânta Taină a Spovedaniei ne ajută să rămânem cu sufletul luminos și cu inima curată. Trebuie să mărturisim păcatele indiferent de gravitate, pentru a obține vindecarea de la Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Rușinea, frica, jena din timpul Sfintei Spovedanii sunt aduse de diavol, numit de Sfânta Scriptură „fără de lege“ sau „necuratul“, care ne împiedică în acele momente să obținem vindecarea completă.

Poate nu am calitatea și nici nu sunt în măsură să fac recomandări, deoarece și eu sunt păcătoasă, însă scriu aici cu litere de suflet și le recomand prietenilor, apropiaților să fie permanent cu Dumnezeu în inimi și să

se gândească, înainte de a săvârși o faptă, la poruncile Domnului și la Fericirile lăsate de Dumnezeu.

Așadar, prietenii ar trebui să înțeleagă că nimic nu se face fără Dumnezeu și fără poruncile Sale. Prin păcat eu înțeleg încălcarea legii lui Dumnezeu. Păcatul nu are ce căuta în relația om-Dumnezeu, bazată pe dragoste, încredere, speranță, putere și curaj. Cred că poruncile divine sunt mai puternice și decât păcatele, care ne aduc doar neazuri, depărtându-ne puțin câte puțin de Dumnezeu.

DUHOVNICUL

(Scrisoare către un prieten)

Elena Marin, clasa a IX-a,
Colegiul Național
„Nicolae Bălcescu“, Brăila

Dragă prietene,

Erai tare nedumerit cu privire la cele sfinte, așa că am gândit că ar fi bine dacă ăș încerca să îți dau câteva lămuriri, în măsura puterilor mele. Sper că te vei lumina.

Dumnezeu L-a trimis în lume pe unicul Său Fiu, Care a suferit și S-a jertfit pentru mântuirea oamenilor. Biserica este „Casa“ lui Dumnezeu, unde vei găsi mereu sprijin și alinare, unde sălășluiesc toți sfinții, prezenți prin sfintele icoane, care sunt reprezentări ale acestora. În Biserică Îl vei descoperi pe Dumnezeu și Îl vei percepe ca Tată Ceresc,

Ocrotitor și Sfințitor al vieții tale. Aici, în biserică, are loc primul contact al omului cu Dumnezeu, prin Taina Sfântului Botez, prin care acestuia i se iartă păcatul strămoșesc, devenind creștin ortodox. La începuturi, pe vremea Domnului Iisus, când El era pe pământ, această Taină a fost prefigurată de Sfântul Ioan Botezătorul, mai apoi a fost săvârșită de Sfinții Apostoli: *„Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin“*.

Pe parcursul vieții, omul se întinează de păcate și are nevoie de sprijin duhovnicesc pe care tot în Biserică îl va găsi. Duhovnicul trebuie să îi fie precum un tată, un frate și un prieten. El este doctor de suflete. Prin intermediul său, omului îi sunt iertate păcatele, de către Însuși Dumnezeu.

Am citit undeva că un cercetător a observat că toate animalele se închină în felul lor, în fiecare seară. Natura, deci, Îl păstrează pe Dumnezeu în făpturile ei, necuvântătoare, dar care au o oarece conștiință a Creatorului

lor. Mergând la biserică, creștinul va înțelege voia divinității și va învăța să-L iubească pe Dumnezeu, așa cum și Dumnezeu ne iubește pe noi toți, indiferent de aspect, situație materială sau împrejurări.

În locașurile sfinte, omul aprinde o lumânare, se închină, se roagă, cunoscând mai profund tainele credinței ortodoxe și lucrarea dumnezeiască din el și din lume. Sper că înțelegi, deci, că participarea la sfintele slujbe în locașurile ortodoxe este vitală pentru viața creștinilor, deoarece Biserica este în continuare singura sursă a adevărului și a sfințeniei, ea oferind tuturor celor ce vor să-L cunoască pe Dumnezeu încredere, căldură duhovnicească și înțelegere.

Așadar, mergând regulat la Biserică, respectând duminicile și sărbătorile și împlinind poruncile lui Dumnezeu, ai posibilitatea mântuirii, care nu este oprită nimănui. În acest mod, creștinul devine mai credincios și mai smerit, învățând să-L slăvească pe Dumnezeu în toate zilele vieții lui.

LACRIMILE, PAȘI SPRE MÂNTUIRE

*Nicoleta Corneanu, clasa a VII-a,
Școala „Ion Creangă“, Brăila*

Iubirea este cea mai dulce, mai cuprinzătoare și mai sfântă poruncă dată de Dumnezeu, dăruindu-Se pe Sine cu totul, nouă, fiind iubire în El Însuși. El ne îndeamnă să ne iubim aproapele, pentru a-L cunoaște pe El, întreg, ca Milostiv și Îndelung-răbdător și pentru a ne asemena Apostolilor, care, urmându-i lui Hristos în întreaga Sa dragoste de oameni, ne-au învățat: *„Iubiți pe aproapele vostru ca pe voi înșivă“*.

Dumnezeu ni Se revelează uneori prin aproapele nostru, sufletul nostru având neasemuită nevoie de alt om pentru a se mântui prin milostenie. Întreaga ființă ni se poate curăța prin ascultarea de semeni, aleșii lui

Dumnezeu: „Mărturisiți-vă unii altora păcatele...”.

Creându-ne după chipul și asemănarea Sa, Dumnezeu sădește în noi iubire și capacitatea de a fi milostivi, adică de a întrupa iubirea. Putem fi pentru semenii noștri, cunoscând porunca Lui, izvoare de cuvânt înțelept, însemnat cu Duh Sfânt. Iubirea stăruie în sufletele noastre fără de care și aproapele s-ar ofili; fără de ea, nu am putea vorbi de ascultare, milostenie și smerenie. Prin iubire să vedem în fiecare om ce ne bucură; ea este adevărata virtute, însemnată de răbdare și dătătoare de armonie: „Rugați-vă unii pentru alții”.

Dumnezeu este ca un Ochi ce naște neîncetat lacrimi. Noi suntem lacrimile Lui, El îndemnându-ne să naștem, și noi, lacrimi de durere, la rătăcirea semenilor noștri, îndreptându-i cu toate puterile noastre. El ne dăruiește lacrimi pentru întreaga lume și pentru mântuirea noastră; ne deschide poarta inimii, spre care pășesc toți semenii noștri,

când stăruim în rugăciune. Fără de Dumnezeu nu putem afla viața veșnică, nu putem atinge desăvârșirea credinței noastre sau iubirea față de semenii noștri: *„Fără de Mine nu puteți face nimic“*.

Mântuirea trebuie să fie țelul nostru cel mai înalt, în virtutea căruia să iubim, să suspinăm cu duhul, să îndurăm. Să iubim pe semenii noștri, care Îl oglindesc pe Dumnezeu; cu totul să-L iubim pe El, întru virtute: „Cine a ajuns la iubire a ajuns la Dumnezeu“.

ROLUL ÎNCERCĂRILOR ÎN VIAȚA NOASTRĂ

*Ionela Georgiana Vîju, clasa a VIII-a,
Școala Generală
din Movila Miresii, jud. Brăila*

Cuvântul grec „peirasmos” – la fel ca și corespondentul său din limba ebraică – înseamnă „ispită”, dar mai înseamnă și „încercare”. Încercarea poate veni de la Dumnezeu, pe când ispita vine doar de la diavol. Încercarea este tot un fel de ispitire. Dar există o diferență fundamentală între acestea două. Încercarea vizează binele nostru, salvarea noastră, pe când ispita aduce cu sine răul nostru și țintește pieirea noastră.

Dumnezeu pune la încercare pe om, astfel arătându-se credința omului în El. Nimeni nu poate dobândi mântuirea dacă nu este pus la încercare.

Dacă credem cu adevărat în Dumnezeu și facem acest lucru atât cu mintea, cât și cu simțirea și cu întreaga noastră viață, putem trece peste orice greutate sau necaz.

Chiar dacă vom umbla „în mijlocul morții“, să nu ne temem de rele, pentru că Dumnezeu va fi cu noi. „Și iarăși le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii. Cel ce urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea Lumina vieții“.

Deci, cu cât avem credință mai multă și mai statornică, noi vom putea depăși orice încercare sau ispită din viața noastră. Dumnezeu ne supune la multe încercări, ele având rolul de a arăta credința noastră în El.

Dacă vom avea voință să le depășim, vom putea să ne apropiem mai mult de Dumnezeu și vom putea să ne pregătim, din viața aceasta, un loc în Împărăția lui Dumnezeu.

SUFLET DIN SUFLETUL MEU

(Scrisoare către sora mea)

*Maria Caraghiulea, clasa a XII-a,
Colegiul Național
„Mihail Kogălniceanu”, Galați*

Draga mea soră, încep prin a-ți spune că această viață este atât de importantă pentru sufletele noastre, încât, dacă ai conștientiza valoarea ei, în următorul moment te-ai pune în genunchi înaintea Maicii Domnului și ai plânge și ai mulțumi, în rugăciune, fără întrerupere. Orice om simte, în interiorul lui, lipsa unui „ceva” foarte important, pe care tinerii din ziua de astăzi încearcă să-l găsească în Dumnezeu-Omul, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Cel ce l-a biruit pe ispititorul nostru.

Voi începe să-ți explic cum trebuie să ducem această luptă cu propriii noștri demoni, cu patimile ce ne sufocă fiecare respirație.

Așa cum Mântuitorul nostru este fără de păcat, așa trebuie și noi să fim, curățindu-ne interiorul pentru a-L putea primi pe Mângâietorul sufletelor noastre, Duhul Sfânt. Și cum altfel putem face acest lucru, draga mea, decât prin pocăință, dar nu o pocăință superficială sau una fanatică, bolnăvicioasă, ci una sinceră și luminoasă, adusă din propria voință și dorință, prin care să-I mărturisim Domnului toate păcatele noastre. Aceasta este pocăința pe care Dumnezeu o vrea de la om, cea prin care se restabilește relația personală cu El. Cum se stabilește această relație? Numai prin rugăciune! De aceea, strâns legată de ea este citirea Sfintei Scripturi și a cărților Sfinților Părinți, căci Sfântul Isaac Sirul spune că: „Rugăciunea este aceea care ne arată, ne descoperă Cuvântul adevărat atunci când citim din cărți, iar citirea ne aduce în starea de trezvie a cugetului atunci

când omul se roagă. Această rugăciune trebuie făcută statornic, îmbinată cu efort fizic (închinăciuni, metanii), căci dacă nu stați neconținut treji, nimeni nu vă aude și nu vi se va răspunde“.

După ce ai curățit sufletul, urmează lucrul pe tărâmul minții, prin post și milostenie. Înfrânarea de la alimente este luptă grea, iar dacă un om reușește să țină post, acesta va reuși să se înfrâneze și de la altele. Acest post este întărit prin rugăciune, aducându-ți aminte de rugăciunea inimii: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătoasa!“. Această rugăciune ne dă puterea de a ne menține atenția trează. Cu timpul, rugăciunea va fi ca o respirație, tu putând auzi cuvintele ei din spatele inimii. Și cuvintele lui Dumnezeu, Care îți va vorbi în inima ta!

Toate acestea, împletite cu milostenia, formează „cămașa de in a Mântuitorului“. Milostenia, dragă sufletului meu, nu este decât dovada vie a iubirii noastre față de Dumne-

zeu și semeni, căci cele două porunci atât de importante pentru împlinirea voii Lui sunt: „Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Drept spune Sfântul Iacov: „Credința fără fapte moartă este“. Așadar, toate acestea trei: rugăciunea, postul și milostenia sunt aripile credinței, ale nădejzii și ale dragostei.

Fii un adevărat ostaș din armata lui Dumnezeu, luptă cu patimile, învinge-le și pocăiește-te, că toate ne sunt permise în lumea aceasta, dar nu toate de folos!

Dacă am fi ca albinele în lumea asta, ar trebui să culegem numai mierea din fiecare floare, nu ceea ce-i rău, după cum ne spune Sfântul Vasile cel Mare. Toți putem să devenim mai mari atleți ai spiritului, căci această luptă este una de ordin spiritual, în care trebuie să ne ridicăm la împlinirea voii Tatălui și la iubirea față de toți.

Dumnezeu Își arată grija și dragostea Sa față de toți oamenii, așteptând să ne întoar-

cem la El prin puterea rugăciunii prin focul dragostei, prin ancora nădejzii și cu Sfânta Cruce, ca drapel.

Așadar, de vrei să schimbi ceva în lumea aceasta, îndreaptă-ți toate puterile sufletești către Dumnezeu și luptă cu toată ființa ta împotriva răului, căci mare este mila lui Dumnezeu și *„toate le poți întru Hristos, care te întărește“* (Filipeni 4, 13).

CUPRINS

<i>Scrisori neimaginare către Dumnezeu</i>	3
<i>Corabia mântuirii, Biserica</i> (Adriana Alina Mihalcea)	9
<i>Cât de importantă este Biserica</i> <i>în viața creștinilor! (Scrisoare</i> <i>către un prieten)</i> (Vlad Blîndu)	13
<i>Biserica – „ușă” a mântuirii</i> (Oana Alexandra Năstase)	17
<i>„Acasă”, în Biserică</i> (Larissa-Geanina Gavrilă)	21
<i>Rugăciunea, „armură duhovnicească”</i> (Damiana Ojog)	23
<i>Rugăciunea, scăparea noastră</i> (Ioana Staicu)	27
<i>Cum ar trebui să mă rog,</i> <i>pentru ca Dumnezeu să-mi asculte</i> <i>rugăciunile?</i> (Ionuț Cosmin Lazăr)	30

<i>Nădejdea prin rugăciune...</i> (Eleni Ursu)	33
<i>Comuniunea cu Domnul Hristos, prin Sfintele Taine, în Biserică</i> (Elena Cristina Terente)	37
<i>Spovedania, convorbire cu Dumnezeu, prin duhovnic (Ana Maria Lupu)</i>	42
<i>Spovedania – ridicare din robia patimilor</i> (Georgiana Tudosă)	46
<i>Sfânta Spovedanie, „baia lacrimilor“</i> (Povețe către un tânăr căutător de Dumnezeu) (Maria Dobranici)	50
<i>Păcatul ca boală (Maria Lungu)</i>	58
<i>Gânduri despre Taina Spovedaniei</i> (Ramona Stan)	61
<i>Fericiți cei ce se spovedesc!</i> (Anca Pătrașcu)	66
<i>Între om și Dumnezeu nu poate încăpea păcatul! (Iuliana Istode)</i>	71
<i>Duhovnicul (Scrisoare către un prieten)</i> (Elena Marin)	75

<i>Lacrimile, pași spre mântuire</i> (Nicoleta Corneanu)	78
<i>Rolul încercărilor în viața noastră</i> (Ionela Georgiana Vișu)	81
<i>Suflet din sufletul meu</i> (Scrisoare către sora mea) (Maria Caraghiulea)	83

Tehnoredactare și design copertă:

Ing. Simona Mavromati

Corectură:

Pr. Ion-Alexandru Budeșteanu

Pr. Cosmin Munteanu

Ramona Cotârleț

Lili Arghir

Tiparul executat la Tipografia eparhială

„Candela cuvântului“, Galați, 2014